

Nehéz idők jönnek

Átutazóban...

...Gyönyörködöm a tájban,
ha esik vagy fúj,
akkor is, de leginkább,
ha napsütötte, békés tájon
robog át vonatunk,
vagy csoszogva halad...

Virágzó repceföldek,
érett búzamező vagy
zöldellő friss vetések
boldogítanak.

Szeretem,
ha a vonatablakban
megcsap a titkos erdő
ősi illata, hegyek
ígérete, hogy akár
a felhőkbe bújt
csalfa álmainkat is
átölelhetem újra.

Mosolygok,
ha visszaintegetnek
a pannon vidék apró,
hunyorzó, fehér házai,
és bámulom a városokat
átölelő, egyre inkább
idegenülő, katonás
rendjükben belsejüket
titkoló panelokat...

Szomorkodom,
ha faluszéli kis temetők
mellett anyám és apám
mohával benőtt sírjának
fájdalmas üzenete ér el:
mikor jössz újra, Fiam?

...És kiáltanék a mezőn
virágot gyűjtő ifjaknak.
Vajon látják-e arcomat
a vonatablakban,
amelynek üvegében
mintha búcsúzó ember
arca nézne rám:
Vajon meddig az utazás?

Szeretnék
szólni útitársaimhoz,
fürkészem tekintetüket,
lehet-e, kaphatnék-e
választ kérdéseimre:
Ki vagy? Boldog vagy?
Mikor együtt leszállunk,
elkísérhetlek? Várnak?

Visszagondolok
az egész utazásomra,
ami szép és színes volt,
néha békés, máskor vad,
de soha nem értem oda,
ahol kiszálltam volna:
búcsút inteni a nélkülem
továbbutazóknak.

Álmodtam?
Vagy valóság volt
ez a hosszú s mégis
oly gyorsan eltelt út?
Tudom, csak ODA
szólt a jegyem...
Szigorú a kalauz.
A nehéz csomagot
a megőrzőbe tettem.
A végállomást sűrű,
súlyos, szürke köd öleli.
Nem látni a táblát...

„Mindig új élet lesz a vérből”

Nehéz idők jönnek!

Ezt halljuk nap mint nap, olvassuk lépten-nyomon, és persze, tudjuk. Sőt – reméljük –, értjük. Azazhog – értjük? Mert mi az, hogy nehéz? És mi a válasz...?

Az éjszakai rémálmok? A rokonokkal, szeretettel teli kórház képe? Gyermeked, unokád rémült, kérdő tekintete? Tömegsír vízió? Vagy a vállrándítás, a „mit tudom én”? A lesz, ami lesz... beletörődés a változtathatatlanba?

És akkor történik valami. Újabb hajnali félálom. Meglátod magadat, amint megkeményednek arcvonásaid, összeszorítod ajkadat, elszánt lesz tekinteted: – Feladni? Azt nem.

Értük, akik életet adtak, értük, akiknek életet adtál, értük, akik virrasztanak veled, és letörlik könny-

nyeidet, és magadért, mert mindez a te életed, megnyugvásod, örömed. A jövőd.

Hát persze hogy nem félsz a reggeltől, hanem várod, mert erőt érzel, és hitet, reményt. Hogy tehetsz. Sőt, tudod, tenned kell! Új nap jön – félre a nyavalygással!

Hitet ahhoz, hogy a karácsonyfád ágain nem „Népek Krisztusa, Magyarország” lóg majd a fákon – amelynek a testét verte, szidta a sok ember, szerte a világban és itthon, a százszor elárult hazában –, hanem a betlehemi csillag. Fényével unokád szemében.

Akikkel összekapaszkodva, mosolyogva, vidáman körbeölelitek ezt a térképen különös alakú, sárgás-barnás színnel határolt, gyönyörű zöld földdarabot, s érezni fogod, hogy Valaki keresztet rajzol a homlokodra.

Súgd meg neki: tudod, „[m]indig új élet lesz a vérből”.

Magyar család (részlet)